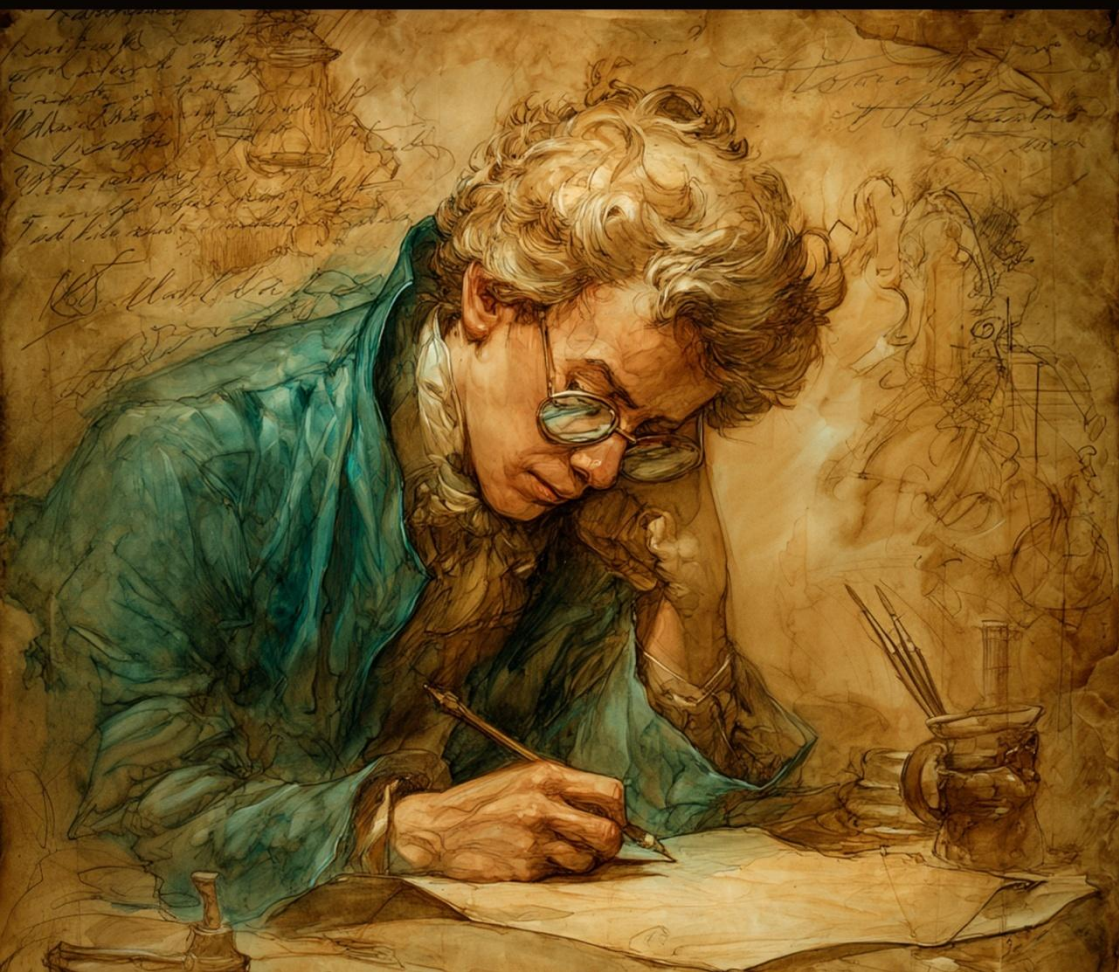

Radek Bezdrevský

POSLEDNÍ DŽOB

77 povídek a jeden fejeton

POSLEDNÍ DŽOB

77 povídek a jeden fejeton

Radek Bezdrevský

ÚVODNÍ POZNÁMKA

K psaní povídek jsem se dostal kvůli počítačovému karambolu. Přišel jsem při něm o blog. Svůj nepravidelný internetový deníček jsem si vedl snad odjakživa. Koncem roku 2022 mi ale přišlo upozornění na konec platnosti domény a hostingu do spamu. Samozřejmě jsem si ho nevšiml. Kdo taky složku s nevyžádanou poštou opravdu poctivě kontroluje? Hostingová firma proto web automaticky smazala. Doména vypršela. Obsadili ji squateři.

Měl jsem na disku zálohu. Jenže byla ve věkovitém formátu a nešla jen tak snadno nahrát do nového webu. Squateři navíc chtěli za doménu nekřesťanské peníze.

Rozhodl jsem se proto založit nový blog úplně od začátku. Musel jsem pro něj vymyslet i novou adresu. To se ukázalo jako problém, protože všechna zajímavá jména už byla obsazená.

Nakonec jsem ze zoufalství zkusil ověřit jaUzFaktNevim.cz. Tahle doména byla volná. Raději jsem si ji hned koupil.

Měl jsem zbrusu nový web. Zbývalo jen začít na něj psát nové články. Jenže to byla taky potíž.

Živím se jako novinář. Navzdory představám hromady lidí, pravděpodobně získaným z dobrodružných knih a filmů, je to většinou vcelku nudná práce. Navíc zabírá hodně času.

Chyběly mi zajímavé zážitky, které bych mohl na svém novém blogu zvěčnit. Visel na webu skoro prázdný. Pak jsem si ale všiml akce Listopíš.

Byl to jeden z těch módních trendů, které se občas na internetu vynořují. Však je znáte. Listopis měla být reakce na jiný podobný hype jménem Inktober.

Slovo pochází z „ink“, tedy inkoust, a „october“, tedy říjen. Účastníci Inktoberu kreslili celý listopad nějaký obrázek podle předem daného seznamu slov.

Dejme tomu, že na 13. října vycházelo slovo horizon. Všichni pak kreslili obzor. Výsledek fotili či skenovali a nahrávali na všelijaké sociální sítě s hashtagem #inktober.

No, a kohosi napadlo, že by měla vzniknout podobná akce pro lidi, kteří neumí kreslit. Název vytvořil ze slov „listopad“ a „piš“. Účastníci měli místo kreslení něco napsat.

Tohle zadání se mi hodilo. Poskytlo mi záminku. Celý listopad 2023 jsem psal každý den jednu krátkou povídku. No dobrá, tak skoro celý. Několik dnů jsem vynechal.

Když měsíc skončil, pokračoval jsem už vlastní sólo akcí Prosincopis. Po ní následoval Lednopis. Pak jsem přestal další „piše“ vyhlášovat.

Povídky jsem se ale pokoušel vymýšlet dál. Ustálil jsem se v tempu okolo dvou kousků za měsíc.

Uchyloval jsem se většinou k pokleslým žánrům jako sci-fi, fantasy, horor, krimi a tak podobně. Několik povídek ale bylo i úplně obyčejných.

Když mě nenapadal námět, ale přišel čas napsat další kousek, převyprávěl jsem nějakou starou strašidelnou báseň. Udělal jsem to celkem pětkrát.

Dva takto vzniklé kousky jsou poctou Skotovi Robertu Burnsovi. První z nich je *Tam o' Shanter*. Napsal jsem ji podle stejnojmenné skladby. Druhá je *Přízrak z Carterhaugh*. Předloha se v tomto případě jmenuje *Tam Lin*.

Převyprávěl jsem i slavnou hororovou story *Erlkönig* od Němce Johanna W. Goetha. Povídka *Balada o červené pentli* je pak podle básně *The Highwayman* z pera Angličana Alfreda Noyese. Povídka *Christabel* je zase prozaická verze stejnojmenné básně od jeho krajana Samuela T. Coleridge.

Některé povídky jsem při zpětném čtení upravil. Ty, které se mi nelíbily, jsem vyřadil. Přidal jsem také dva starší texty z trosek svého původního blogu. Postupně jsem tak nashromáždil zhruba čtyřicet tisíc slov, což by mělo vyjít na knihu.

Při jejím sestavování jsem povídky promíchal. Snažil jsem se, aby se delší střídaly s kratšími. Podobné náměty jsem se pokusil oddělit.

Těžko říct, jestli jsem tak výsledku prospěl. Možná by bylo lepší je uvést jednoduše v pořadí vzniku. Kdo chce, může si povídky zkusit poskládat. Nechal jsem u nich datum sepsání. Snad se při jejich čtení pobavíte stejně jako já při psaní.

Radek Bezdrevský

6. srpna 2025

EXPERIMENT

Daniel Vrána se pohodlně rozvalil ve své polstrované židli. Měl nejlepší džob ve známém vesmíru. Většinou času se v něm totiž mohl jen tak flákat. Byl zástupcem ředitele Institutu pro experimentální statistiku. Měl na starosti hlavně pokus č. 14. Ten ostatně zabíral naprostou většinu aktivit ústavu. Skutečnou práci na něm ovšem odváděli zaměstnanci na nižších pozicích.

Nejdůležitější bylo zajistit přísun banánů. O ten se ale Vrána nemusel starat. Měl na to lidi. Jeho povinnost byla kontrolovat výsledky. Vzhledem k povaze experimentu jich bylo velice málo.

Vrána otevřel horní šuplík svého stolu a vytáhl krabici doutníků. Jeden vybral a labužnický k němu přičichl. Pak vzal ze stolu miniaturní gilotinu a zkušeným pohybem uřízl špičku. Začal se rozhlížet po sirkách.

Vtom se ale ozvalo zaklepání na dveře. Vrána odložil doutník. Odkášlal si a řekl:

„Dále.“

Vešla vedoucí chovatelka ze sekce 9863 Tereza Štěpánková. Působila rozrušeně.

„Máme výsledek!“

„Fakt?“ zeptal se Vrána.

Zpráva ho překvapila jen málo. Kdysi dávno už podobnou situaci zažil. Šlo o pouhý jeden verš, navíc s překlepem. I tak to bylo velice neobvyklé.

„A kolik toho je?“ zeptal se.

„Je to úplně celý,“ odpověděla Štěpánková.

„Jako kompletní sonet?“

„Ne, všechno.“

„Celé dějství? Nebo snad hra?“

„Říkám: všechno.“

Tohle Vránu opravdu zaujalo. Bylo extrémně nepravděpodobné, že by se taková věc během jeho působení v institutu stala. Kdysi si dokonce pamatoval konkrétní čísla. Za ta léta nicnedělání se mu však vykouřila z hlavy.

Vstal a vydal se společně se Štěpánkovou do hlubin ústavu.

Sekce 9863 zabírala část čtvrtého patra v severovýchodním křídle. Chovatelka vedla Vránu dlouhou chodbou k bílým dveřím. Byly to jedny z deseti milionů.

Všechny byly naprosto stejné. Vedly do naprosto stejných čtvercových místností. Na těchhle konkrétních dveřích stálo:

Subjekt 575789

Pongo

Uprostřed místnosti seděl na podlaze mírně obtloustlý šimpanz. Před ním stál psací stroj. Místo u stěny zabíralo několik sloupců papírů. Byly pečlivě rozdělné do množství svazků.

Vrána vytáhl z kapsy svého bílého pláště banán. Při práci v Institutu jste museli mít pořád nějaké po ruce, i když jste působili na vedoucí pozici.

Podal ovoce Pongovi. Po krátké úvaze ho ještě pohladil po hlavě.

Přistoupil k produktu šimpanzovy práce. Namátkou vybral jeden svazek. Prolistoval ho. Přečetl si první větu, která mu padla do oka. Zněla:

„Pravou metlou je nezřízený chtíč, a často pro něj předčasně uprázdnil se šťastný trůn a padli králové.“

Vrána svazek zase zavřel a vrátil na místo. Pak se podíval na Štěpánkovou.

„Je celý a bez chyby,“ prohlásila. „Už tady byla Máňa z filologického. Potvrdila to. Pongo napsal kompletního Shakespeara náhodným bušením do kláves psacího stroje.“

Šimpanz dojedl banán a slupku odhodil na zem. Štěpánková ji automaticky sebrala.

„Co budeme dělat?“ ptala se. „Znamená to, že jsme všichni bez práce? Experiment skončil?“

„Já bych to zatím neřešil,“ prohlásil Vrána. „Je pátek, poledne pryč. Na hlavním ředitelství už nebude ani noha. Necháme to na pondělí.“

„Ty si šéf,“ prohlásila chovatelka. „Není to ale zvláštní? Myslela jsem, že z počtu pravděpodobnosti plyne, že to nestihnou sepsat dřív, než skončí vesmír.“

„Jenže to je právě ta pravděpodobnost,“ poučil ji Vrána. „Tady Pongo měl jednoduše štěstí.“

„Tak jo.“

Zástupce ředitele se podrbal na hlavě. Sám nečekal, že by pokus mohl někdy skončit. Co se dá ale dělat?

Rozhodl se vrátit do kanceláře a vykouřit svůj doutník. Vzal za kliku a otevřel dveře. Chodba za nimi už ale přestala existovat.

(14. listopadu 2024)

NÁROČNÁ ČETBA

Knihovnice Petúnie Podpantoflová si navyklým pohybem poupravila svůj ocelově šedý drdol. Podívala se na hodiny naproti výpůjčnímu pultu. Byly zdobené řezbami gryfů, draků, goblinů a dalších stvoření Chaosu. V magické knihovně by ostatně člověk těžko mohl čekat dejme tomu květinové vzory.

Ručičky ukazovaly za pět minut půl šesté. Výpůjční doba byla do šesti.

Petúnie sáhla do kapsy svého pracovního pláště. Nahmatala v něm těžký svazek klíčů. Zamyšleně ho uchopila. Chystala se vyrazit na poslední obhlídku pracoviště. Vtom ale zaslechla klapot korkových pantoflí.

Směrem od studovny vícerozměrných transmutací běžela její kolegyně Drahomíra Chroustová. Nastoupila teprve před půl rokem. Přišla rovnou ze školy. Hromada věcí pro ni byla ještě nových.

Cípy Drahomířina pracovního pláště vlály. Oči za tlustými skly brýlí s kulatými obroučkami měly vyděšený výraz. V ruce svírala čtenářskou legitimaci.

„Jeden se nevrátil!“ oznámila.

„Už zase?“ ujišťovala se Petúnie. „Co když jen někde usnul? Nebo si u tebe zapomněl průkazku vyzvednout a odešel.“

„Tak možné to je,“ připustila Drahomíra.

„Zajdeme se na to podívat spolu,“ snažila se Petúnie svou mladou spolupracovnici uklidnit.

Jak řekla, tak udělaly. Vydaly se mezi regály. Čarodějové si na paperbacky nepotrpí. Naprostá většina knih vězela v těžkých dřevěných deskách potažených usní.

Prastaré grimoáry ve svých policích výhružně šustily. Sem tam z některého vyšlehl namodralý záblesk přebytečné magie a neškodně se uzemnil po jedné ze strategicky rozmístěných kovových tyčí.

Studovna vícerozměrných transmutací se rozkládala ve věži přiléhající k východnímu křídlu hlavní budovy. Drahomířin pult stál v jejím nejspodnějším patře. Místnost osvětlovaly louče.

Zájemci o čtení některé z knih museli u pultu nechat své čtenářské průkazky. Když legitimace na konci výpůjční doby přebývala, bylo jasné, že její držitel ještě studovnu neopustil.

Petúnie vzala z výklenku ve stěně rozměrnou petrolejovou lampu. Na Drahomířině stole našla křesadlo. Zapálila knot a pozvedla světlo před sebe.

„Tak která kniha by to mohla být?“ zeptala se své vyděšené spolupracovnice.

„Jako vždycky. *Necromantia Proficientium*,“ odpověděla Drahomíra. „Byl to ještě študák. Prý se do ní potřeboval na něco podívat kvůli zkoušce u starého Zadrhela. Říkala jsem mu, že nesmí přechíst moc velký kus.“

Obě knihovnice se vydaly vzhůru po temném starobylém schodišti. Jeho kamenné stupně byly ošoupaný do hladka nohama nesčetných čtenářů. Ze stěn věže číšel chlad a siroba.

V nejvyšším poschodí otevřela Drahomíra bytelné dubové dveře. Vedly do kruhové místnosti. V jejím středu stál čtecí pultík.

Ležel na něm objemný grimoár. Byl otevřený. Petúinii jeho zažloutlé stránky připomněly květ masožravé rostliny, která se snaží nalákat mouchu. Mimoděk se otrásla.

Před pultíkem stál opuštěný pár bot. Stoupal z nich dým.

Vzchop se, ženská, říkala si v duchu Petúnie. Jsi přece knihovnice. Je to tvoje práce.

„Dobře,“ prohlásila. „Kolik měla ta zatracená věc včera stránek?“

„Dva tisíce osm set čtrnáct,“ pípla Drahomíra.

Potíž s magickými spisy je, že se snaží přečíst svého čtenáře, stejně jako se čtenář snaží přečíst je. Zrovna *Necromantia Proficientium* byla tímhle chováním proslulá.

Petúnie opatrně nalistovala poslední číslovanou stranu. Na vlastní text knihy se raději nedívala.

„Dva tisíce osm set sedmnáct,“ prohlásila. „Je to jasný. Schlamstla ho.“

„To je hrozný,“ zanaříkala Drahomíra. „Stalo se to už potřetí.“

„Nesmíš si to tak brát,“ utěšovala ji její zkušenější spolupracovnice. „Čtenářů je jako máku. Navíc beztak pořád jen otravujou.“

„Myslíš?“

„Že váháš. Kašli na něj. Pojď se mnou radši zavřít. Když si pospíšíme, stihneme se ještě zastavit v kantýně. Koupím ti horkou čokoládu na uklidnění.“

(30. listopadu 2024)

PANKÁČ

Dneska si každý stěžuje na hipstery. Jako by jiné subkultury už ani neexistovaly. Jenže ony existují. Třeba pankáči ještě nevymřeli. Jednoho jsem potkal v létě na budějovickém vlakovém nádraží.

Mohlo mu být čtyřicet plus. Možná pětáctyřicet plus. Byl opilý. Na sobě měl křivák s nápisem Plexis a vojenské kraťasy se spoustou kapes. Byl malý. Tak metr pětasedmdesát. Číro měl krátké a vypelichané, ale měl ho.

Byla půlka srpna a pořádné vedro. Většina lidí chodila naboso. Pankáčovy nohy však vězely v obrovských gládách. Pokud se těm botám tak pořád ještě říká.

Pozoroval jsem pankáče z fronty před okénkem s občerstvením a říkal si, že mu v těch botách musí být na chcípnutí. Motal se okolo zavazadlové přepážky, deset metrů ode mě napříč halou.

Od paní za sklem se snažil zjistit, kdy jede vlak do Prahy. Považoval zavazadlovou přepážku za informační. Paní s ním nechtěla mluvit. Poslala ho pryč.

Pankáč se potácel halou. Oslovoval lidi čekající na vlak. Ti před ním uhýbali a dělali, jako by neexistoval.

Rozhodl jsem se mu poradit. Uvědomoval jsem si, že bych toho mohl litovat. Mohl by se na mě pověsit. Těžko bych se ho pak zbavoval. Jsem ale taková povaha. Dělán dobré skutky.

Koupil jsem si sáček arašídů, superkyselé bonpari a vodu s bublinkami. Došel jsem k pankáči a oslovil ho:

„Je výluka. Z Budějovic do Soběslavi jedou místo vlaku autobusy. Stojí před nádražím.“

„Aha,“ odpověděl. „Dík, kámo.“

Pak si mě přestal všímat. Jeho opilecké bloumání ho odneslo pryč. Dopadlo to dobře, říkal jsem si. Žádné problémy. Vyšel jsem z ošuntělé nádražní haly. Autobusy už před ní stály. Přesně jak jsem pankáči řekl.

Vybral jsem si postarší hnědožlutou Karosu a nastoupil. Prošel jsem až k poslední řadě sedaček a uvelebil se u okna. Ruksak jsem položil na sedadlo vedle sebe. Při troše štěstí budu mít všechny zadní sedačky pro sebe. V létě jezdí málo lidí.

Zul jsem si sandály a otevřel sáček s buráky. Ve vlaku mám svoje rituály. Buráky sním, dokud souprava ještě stojí. Jakmile se rozjede, otevřu bonpari. Když mi přijde průvodčí zkontrolovat jízdenku, nabídnu mu bonbón.

Autobus ale není vlak. Snědl jsem buráky a otevřel bonpari rovnou, ačkoliv jsme pořád ještě stáli. Díval jsem se z okna a pozoroval cestující.

Přimíchal se mezi ně i pankáč. Vrávorál po chodníku před nádražím. Zíral skrz okna autobusů. Odvrátil jsem pohled, abych nepřitáhl jeho pozornost. Báł jsem se, že si ke mně přisedne a bude se pokoušet se mnou mluvit.

Byla to oprávněná obava. Jakmile mě pankáč spatřil, vlezl do mého autobusu. Prošel uličkou až dozadu a rozvalil se vedle mého batohu.

„Čau,“ povídá.

„Těbůch,“ odpovím.

„Máš tu volno?“

„Jasně,“ řeknu. Hned se ale začnu zase dívat z okna.

Snažil jsem se pankáče ignorovat. Prohlížel jsem si holky na chodníku před autobusem. Jsem hodný, ale kvůli sobě. Lidi nemám rád. Děláním dobrých skutků, abych se ujistil, že jsem lepší než oni. Nechci s nimi mluvit.

„Hele,“ řekne pankáč. „Doufám, že tě nějak neseru.“

„Ne, v pohodě,“ ujistím ho a dál pozoruji dění pod oknem.

„Hele,“ řekne zas pankáč.

„Co?“

„Dej mi bonbón.“

„Jasně, vem si,“ odpovím.

Nabídl jsem mu sáček. Dlouho v něm lovil a pečlivě si vybíral. Nakonec vytáhl jeden bonbón. Červený! Ten hnusák!

Dělá, jak je na sračky, a pak si vybere červený bonbón. Červené jsou nejlepší. Poradil jsem mu. Beze mě by neodjel. Jak se mi odvděčí? Sežere moji oblíbenou barvu.

Proč si nevezme třeba žlutý? Žluté by do bonparů ani nemuseli dávat.

Cesta do Soběslavi trvá aspoň čtyřicet minut. Za tu dobu by pankáč určitě dokázal vybrat všechny červené bonbóny. Potřeboval jsem se ho zbavit. Jenže jsem nevěděl jak. Znovu jsem se odvrátil k oknu.

„Hele,“ řekne po chvíli pankáč.

„Co?“ řeknu já.

„Dej mi ještě jeden.“

Ten somrák!

„Jen si vem,“ povídám.

Pankáč zase dlouho a pečlivě hrabal v sáčku. Vypadal v tu chvíli úplně strážlivý. Nakonec objevil další červený bonbón. Rozbalil ho a strčil do pusy. Za chvíli slyším, jak kouše.

To už je vrchol. Takhle bude za chvíli chtít ještě jeden. Taky bonbóny koušu. Jenže jsou moje. Mám na to právo. Darovaný bonbón bych nekousal.

Jak se pankáče zbavím? Měl jsem lístek do první třídy. Pankáč určitě ne. Jakmile dorazíme do Soběslavi, bude všechno v cajku. Co ale s bonbóny? Zabalit je a schovat do ruksaku?

Jak tak přemýšlím, dojde k nám průvodčí. Poznal jsem ho. Jezdí v rychlíku do Prahy často. Je mladý, vysoký a upravený. Mohl by i k hradní stráži.

„Kontrola jízdenek,“ povídá.

Vytáhnu svůj lístek a In Kartu. Průvodčí obojí zkontroluje.

Pankáč mu taky podá lístek. Vypadá jinak než ten můj. Je daleko větší.

„Tohle je lístek na autobus,“ povídá průvodčí.

„No dyť,“ povídá pankáč.

„Ale ne na autobus Českých drah.“

„Zaplatil jsem za něj tři stovky,“ řekne pankáč.

„To je možný,“ odvěti průvodčí. „Jenže do vlaku nebo autobusu Českých drah musíte mít jízdenku Českých drah. Pokud ji nemáte, musím vás požádat, abyste si vystoupil.“

„Ale jak se mám dostat do Prahy?“ ptá se pankáč.

„To je vaše věc. Jestli chcete jet s námi, musíte si koupit jízdenku.“

„Jenže já už nemám prachy,“ brání se pankáč.

„To je směla,“ řekne průvodčí. „Když nemáte lístek, nemůžu vás tu nechat.“

„Měj rozum, chlape,“ smlouvá pankáč. „Já musím bejt zejtra v šest ráno v Praze v práci.“

Tohle taky znám. Celý víkend toužím vrátit se zpátky do práce. Přeji si, aby už bylo pondělí a já se shledal se svou židlí a počítačem v redakci. Těším se na poradu v deset hodin. Nemůžu se dočkat, až se dozvím, co budu zase psát. Najednou mi bylo pankáče líto.

Co kdybych mu lístek koupil? Peněz mám dost. Když to udělám, získám spoustu dobré karmy. Brzo ze mě bude buddha.

Osvobodím od utrpení všechny bytosti na celém světě. Poutníci budou cestovat tisíce mil, aby mohli vyslechnout moje učení. Útržek mého oranžového roucha se bude vyvažovat zlatem.

Nahmatal jsem v kapse peněženku. Pak jsem si ale vzpomněl na červené bonbóny. Zase jsem ruku z kapsy vytáhl.

Karmu můžu nahrabat i jinak. Pustím v Praze sednout nějakou babku. Otočil jsem se zpátky k oknu a nechal průvodčího, ať pankáče vyhodí.

(10. října 2015)

VOLBA

Petr vstoupil do zorného pole kamery. Prosklené dveře se před ním neslyšně rozevřely. Naskytl se mu pohled na rozlehlou halu s množstvím stolků. U každého z nich seděl pracovník či pracovnice agentury s klientem. Poblíž vstupních dveří stál panel vydávající lístečky. Petr k němu přistoupil.

Z několika možností vybral volbu „Založení uživatelského účtu“. Dostal číslo 74. Bylo před ním jen pět lidí.

Dočkal se za čtvrt hodiny. U stolku ho očekávala drobná brunetka. Petr se posadil naproti ní a pozdravil:

„Dobrý den.“

„Dobrý den,“ odvětila brunetka. „Děkujeme, že jste si pro svůj virtuální posmrtný život zvolil náš systém Elysion. Kdy byste se zhruba chtěl zalogovat?“

„Asi brzo,“ odvětil Petr. „Mám rakovinu sleziny. Dávají mi půl roku.“

„Není problém,“ usmála se brunetka. „Máme zrovna volno. Svě vědomí můžete přijít nahrát už během příštího týdne.“

„Co v pondělí v deset?“ zkusil Petr.

Prsty úřednice se rozběhly po klávesnici.

„Máte sjednanou schůzku,“ prohlásila. „Během víkendu se ale musíte rozhodnout ohledně jedné důležité věci.“

„Jaké?“ zeptal se Petr.

„Zjistili jsme, že zesnulým na druhé straně nevyhovuje úplně bezproblémový život,“ vysvětlovala pracovnice. „Když jim všechno jde jako po másle, často po nějaké době volí úplné smazání profilu. Potřebujeme, abyste si vybral, ve které oblasti svého posmrtného života budete mít problémy. Nabídku najdete v naší brožurě.“

Podala Petrovi úhledný sešitek. Petr do něj udiveně nahlédl.

„Takže když si objednáš třeba dluhy, budu je mít už celou věčnost?“

„To ne,“ odpověděla konzultantka. „Problémy můžete samozřejmě změnit. Jde to ale jen jednou za dvacet let.“

„Hm, tak vám děkuju,“ odpověděl Petr. „Přijdu v pondělí.“

Strčil brožuru do kapsy a vydal se volným krokem k domovu. Kdo by řekl, že posmrtný život bude tak složitý?

(1. listopadu 2023)

CHRISTABEL

Nad prastarou kupeckou stezkou čnělo zubaté cimbuří tvrže Grimshade. Noc byla v půli. Pán hradu, vysloužilý rytíř Leoline, tvrdě spal ve svých komnatách. Dřímala i Freya, fenka mastifa v psinci na nádvoří. Rytířova dcera Christabel však byla vzhůru. Potichu se prodírala hustým lesem v podhradí.

Přes bavlněné šaty si přehodila silný vlněný plášť. Zpod jeho kápě občas unikl neposedný pramen zlatých vlasů. Na Christabeliných rukou se tu a tam zaleskl prsten. Nebýt však těchto drobností, jen málokdo by poznal její urozený původ.

Větve stromů byly holé. Rytířova dcera hledala jeden konkrétní. Byl to věkovitý dub, v jehož pokroucených větvích rostl chomáč jmelí. Christabel před ním poklekla.

Uběhlo už několik staletí, co zemi ovládla nová víra z východu. Staré zvyky však mají hluboké kořeny. Christabel se modlila k Bohyni z dávných časů. Prosila ji o návrat svého milého, který odešel do války.

Uprostřed modlitby pocítila Christabel něčí přítomnost. Vstala a obešla kmen stromu. Na jeho odvrácené straně spatřila překrásnou ženu v poutech.

Vlasy měla jako havraní křídlo, oči zelené jako smaragdy. Byla oblečená v dlouhých šatech bez rukávů. Její nohy byly bosé.

„Kdo jsi, krásná paní?“ zeptala se Christabel.

„Jmenuji se Geraldine, jsem dcera rytíře Rolanda. Potkalo mě strašlivé neštěstí.“

„Jaké?“

„Byla jsem unesena sedmi muži na koních,“ vylíčila cizinka. „Musela jsem snést jejich dotek. Vzali mi, co už nedostanu zpět.“

„Ach běda!“ pravila Christabel. „Dovol, abych ti nabídla ochranu svého otce, sira Leolina.“

Rozvázala uzly, které nešťastníci poutaly ke kmeni. Společně zamířily k tvrzi.

„Otcův spánek je tvrdý,“ prohlásila Christabel. „Nechci ho budit. Vadilo by ti, kdybys přečkala noc v mé komnatě? V loži mám místa dost.“

„Určitě ne, hlavně nechci být na obtíž.“

Obě ženy dorazily k postranním dveřím tvrze. Byly z masivního dubu s železným kováním. Christabel vytáhla ze záňadří klíč a odemkla. Geraldine udělala krok dovnitř. Ve veřejích se jí však podlomila kolena. Sesula se na zem.

Christabel jí opatrně pomohla na nohy. Cizinka se jí zdála lehká jako pírkó.

„Jsi zesláblá,“ konejšila Christabel návštěvnici. „To přejde. Pojd', naliju ti před spaním víno na posílněnou.“

Uvnitř hradu sepjala Christabel ruce a začala se modlit k panně Marii. Nabídla cizince, ať se k ní připojí. Ta však odmítla.

„Jsem tak vysílená, že sotva mluvím,“ prohlásila. „Pletla bych si slova.“

Cestou přes nádvoří zaslechla Christabel, že Freya ve svém psinci vyje. Nahlédla do něj. Fenka však spala.

„Možná má zlý sen,“ poznamenala Geraldine.

Schodiště do Christabeliných komnat běžně osvětlovaly pochodně. Teď z nich zbývaly jen doutnající uhlíky. Když kolem nich však prošla Geraldine, náhle vzplály.

„Asi průvan,“ odtušila cizinka.

Konečně dorazily do Christabeliny ložnice. Na její stěně viselo drahocenné zrcadlo. Majitelka pokoje se v něm zběžně prohlédla. Chvilí měla pocit, že ji šálí smysly. Zdálo se jí, že v zrcadle nevidí svou společnost, ačkoliv stály vedle sebe.

Raději vzala karafu s vínem a nalila trochu do broušené sklenice.

„Hrozny, z nichž je připravené, lisovala ještě moje nebožka matka,“ nabídla nápoj cizince. „Myslím, že dokud máme jejího vína zásobu, drží nade mnou a mým otcem ochrannou ruku.“

„Jsi šlechetná,“ zalichotila jí Geraldine. „Po dnešním zážitku ale víno nemůžu. Neusnula bych. Vypij ho raději sama.“

Christabel pokrčila rameny a zařídila se podle její rady. Pak se ženy svlékly. Na hrudi cizinky si rytířova dcera všimla dvou drobných jizev nedaleko od sebe.

Připadalo jí ale hloupé ptát se na jejich původ. Navíc se jí chtělo spát. Víčka měla jako z olova. Poslední, co si pamatovala, bylo teplo Geraldinina těla. Cizinka se v posteli ke své hostitelce přitulila.

Ráno se Christabel probudila s mírnou bolestí hlavy. Měla pocit, že někdo šeptá její jméno. Že by to víno? Nebo snad zlý sen? Matně si na nějaký vzpomínala. Týkal se hadů. Děj jí však unikal.

Noční návštěvnice dosud tiše oddechovala.

Christabel se opatrně vyhrabala z peřin. Vstala a prohlédla si své tělo v zrcadle.

Na hrudi si všimla dvou drobných jizev, jedna byla nedaleko druhé. Přísahala by, že včera je ještě neměla. Dřív, než je ale stihla prozkoumat, se z lože ozvalo zívnutí.

„Dobré ráno,“ pozdravila Geraldine.

Obě ženy se oblékly a vyrazily za pánem tvrze.

Rytíř Leoline svého času proslul množstvím hrdinských skutků. Dosud byl statný muž. Mečem vládl lépe než leckterý mladík. Jeho vlasy i vousy však už byly bílé jako mléko. Příběhu návštěvnice naslouchal s kamennou tváří a bez jediného slova. Když skončila, promluvil:

„Tvého otce, sira Rolanda, dobře znám, krásná paní. Před dlouhou dobou jsme se trochu rozkmotřili. Ve srovnání s tvým neštěstím to však nestojí za řeč. Lapky, kteří pošramotili tvou čest, osobně ztrestám!“

„Děkuji ti, šlechtyný sire Leoline,“ prohlásila návštěvnice.

Pán tvrze cizinku pozval, aby s nimi pojedla. Při jídle je obveseloval hrou na harfu a rytířskými zpěvy bard Bercy. Když služebnictvo sklidilo ze stolu, Leoline ho oslovil.

„Rozhodl jsem se obnovit své přátelství se sirem Rolandem. Chceš být mým poslem a navštívit ho v mém jméně?“

„Rád bych,“ odpověděl Bard. „Bylo by však lepší, kdybych zůstal na Grimshade. V noci jsem totiž měl podivný sen.“

„Co se ti zdálo?“

„Viděl jsem ve snu tvou dceru Christabel. Vydala se do lesa a přinesla si z něj hada se zelenýma očima. Mám o ni strach. Raději bych zůstal, abych ji mohl ochránit.“

„Šlechtnosti se nemá bránit,“ prohlásil rytíř. „Vyberu tedy jiného posla. Nebo ještě lépe – pojedu sám.“

Když Christabel slyšela bardovo vyprávění, pocítila nevysvětlitelný děs. Otočila se ke Geraldine. Ta se na ni mile usmála. Christabel však při jejím úsměvu přeběhl mráz po zádech. Následující noci spala jako obvykle sama.

Druhý den ráno stačila zahlédnout rytíře Leolina na odjezdu. Rozhodl se osobně doprovodit Geraldine do hradu jejího otce. Zdál se jí trochu bledý a unavený. Zato Geraldine zdravím jen kvetla. Bylo to naposledy, co Christabel pána tvrze viděla.

(30. března 2025)